

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/99/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8619200190
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8619200190.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobkyne W. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XX, XXX XX J., právne zastúpenej Mgr. Matúšom Mackom, advokátom, Karpatská 804/10, 089 01 Svidník, proti žalovanému EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, o primerané finančné zadostučinenie v sume 1.000,- Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník č.k. 5Csp/10/2019-77 zo dňa 29.05.2019, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd 1. inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 1.000,- Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, II. žalobkyňi priznal náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu. O ich výške súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, III. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 60,- Eur na účet Okresného súdu Svidník do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil súd 1. inštancie ustanovením § 3 ods. 5 tretia veta a § 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. V znení neskorších predpisov.

3. Súd 1. inštancie konštatoval, že žalobkyňa ako spotrebiteľka si uplatňuje satisfakciu za porušenie jej spotrebiteľských práv. Svoje práva si najprv uplatnila v spore Okresného súdu Svidník sp.zn. 3Csp10/2017, kde bola úspešná. Z uvedeného je zrejmé, že žalobkyňa má nárok proti žalovanému na primerané finančné zadostučinenie. Primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Je potrebné zdôrazniť, že je pritom bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

4. Je logické a pochopiteľné, že vzhľadom na absenciu zákonných inštrukcií, ako správne určiť výšku primeraného finančného zadostučinenia, súd pri jeho určení vychádzal zo sumy, o ktorú sa chcel žalovaný na úkor žalobkyne obohatiť prostredníctvom rozhodcovského rozsudku, ktorý bol následne zrušený. Žalovaný si v rozhodcovskom konaní uplatnil sumu 915,93 Eur s prísl., náklady inkasného konania vo výške 150,- Eur a trovy rozhodcovského konania spolu vo výške 192,46 Eur. Spolu chcel teda žalovaný získať prostredníctvom nezákonného rozhodcovského konania, vedeného na základe absolútne neplatnej rozhodcovskej doložky/zmluvy, sumu 1.258,39 Eur. Nie v poslednom rade súd pri

hodnotení výšky primeraného finančného zadosťučinenia zohľadnil aj tú skutočnosť, že žalovaný voči žalobkyni použil nekalú obchodnú praktiku. Napriek tomu, že si žalovaný bez akýchkoľvek pochybností je vedomý toho, že Dohoda o uznaní záväzku, ktorú predkladá spotrebiteľom na podpis a ktorou tak predlžuje premlčaciu dobu na 10 rokov bez toho, aby túto skutočnosť spotrebiteľovi objasnil, bola opakovane označená za nekalú obchodnú praktiku súdmi v rámci celej republiky, túto nekalú praktiku využil aj vo vzťahu k žalobkyni. Spolu s Dohodou o uznaní záväzku žalovaný predložil žalobkyni na podpis aj rozhodcovskú zmluvu, bez toho aby ju poučil, čo jej podpis týchto listín prinesie do budúcnosti, resp. aké to pre ňu bude mať následky. K tejto praktike žalovaného zaujal stanovisko už aj Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 30.03.2015. sp. zn. 8MCdo/1/2014. Je potrebné poukázať na to, že predmetné rozhodnutie je vydané vo vzťahu k žalovanému. Napriek existencii tohto judikátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sa žalovaný odmietol vzdať použitia tejto nekalej obchodnej praktiky. Za primeranú výšku finančného zadosťučinenia súd prvej inštancie považoval sumu 1.000,- Eur. pretože žalovaný sa chcel obohatiť na úkor žalobkyne prostredníctvom nezákonného rozhodcovského konania o sumu 1.258,39 Eur. Z uvedených dôvodov súd žalobe vyhovel. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobe vyhovel.

5. Výrok o trovách konania odôvodnil súd 1. inštancie ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 C.s.p. Priznal žalobkyni náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu, pretože mala plný úspech vo veci a uplatnila si ich náhradu. O ich výške súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

6. Výrok o súdnom poplatku odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, pretože žalobkyňa je podľa § 4 ods. 2 písm. u) tohto zákona od súdneho poplatku oslobodená a súd jej návrhu vyhovel. Preto súd zaviazal neúspešného žalovaného zaplatiť súdny poplatok za návrh v sume 60,- Eur, t. j. 6 % zo sumy 1.000,- Eur (položka 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu citovaného zákona) na účet Okresného súdu Svidník do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

7. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalovaný. Namietal, že súd 1. inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi (zrejme mal na mysli žalovaného), aby uskutočňoval jemu patriaca procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zároveň, že súd 1. inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Zároveň, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a pre nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivé súdne konanie. Žalovaný sa ohradil voči tvrdeniam súdu, že chcel sa na úkor žalobcu obohatiť. Ani samotný žalobca v konaní nepopieral, že má voči žalovanému záväzok, ktorý ku dňu postúpenia pohľadávky predstavoval sumu 1.053,02 Eur. Uvedený záväzok bol žalobcom po postúpení pohľadávky uhradený len čiastočne, sumou vo výške 20,- Eur. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít a to uznesenie NS SR zo dňa 09.04.2014 sp.zn. 7Cdp85/2013 z ktorého citoval. Zároveň namietal, že by v rozhodnutí NS SR sp.zn. 8Mcdo/1/2014 bolo judikované, že uzatvorením dohody o splácaní dlhu v splátkach so súčasným uznaním dlhu zo strany dlžníka je nekalou obchodnou praktiku. V právnom štáte je neprípustné, aby nestranný a nezávislý súd prakticky vytváral dôvody pre ktoré hodlá rozhodnúť v prospech jednej alebo druhej strany sporu. Dohoda bola v prípade riešenia najvyšším súdom posúdená ako absolútne neplatná pre absenciu slobodnej vôle žalovaného pri uznávanom procese nakoľko tento v konaní tvrdil, že si dohodu neprečítal a teda nemal vedomosť o tom, že robí aj právny úkon uznania záväzku. Následne žalovaný odcitoval z odôvodnenia rozhodnutia NS SR sp.zn. 8Cdo1/2014. S ohľadom na vyššie uvedené mal žalovaný za to, že súd 1. inštancie porušil jeho právo na spravodlivé súdne konanie, nakoľko medzi vykonanými dôkazmi a ich interpretáciou vo veci konajúcim súdom je hrubý nesúlad, čím súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalovaný poukázal v súvislosti s nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia aj na uznesenie NS SR sp.zn. 4Cdo90/2013 zo dňa 22.08.2013 z ktorého citoval. Následne uviedol, že žalobca sa v podanej žalobe o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia zo dňa 29.01.2019 domáhal zaplatenia sumy vo výške 1.000,- Eur a to z dôvodu, že v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp.zn. 3Csp/10/2017 bol ako žalobca úspešný. K podanej žalobe poukázal žalobca na odôvodnenie predmetného rozhodnutia a na to, že svoje práva musel brániť podaním pôvodnej žaloby a preto má podľa jeho názoru nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Žalovaný upriamil

pozornosť odvolacieho súdu na zjavne neprimeranú výšku požadovaného finančného zadosťučinenia 1.000,- Eur, ktorá v žiadnom ohľade nekorešponduje so skutkovým stavom posudzovaného prípadu a s ktorou sa súd 1. inštancie nekriticky stotožnil. Žalobca v priebehu prvoinštančného konania ničím nešpecifikoval z akého dôvodu žiada práve túto sumu, v čom sa mal žalovaný dopustiť porušenia jeho spotrebiteľských práv až v takom rozsahu, respektíve ako dospel práve k takejto výške finančného zadosťučinenia, že dokonca požaduje ako zadosťučinenie vyššiu sumu, než akú do dnešného dňa dlhuje žalovanému. Žalobca dňa 01.07.2004 uzatvoril so spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, Bratislava zmluvu o bežnom účte predmetom ktorej bolo zriadenie účtu bankou pre majiteľa účtu. Dňa 12.07.2005 uzatvoril žalovaný s postupcom zmluvu o kontokorentnom úvere. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru takým spôsobom, že postupca realizoval príkazy žalobcu na prevod alebo výbery finančných prostriedkov v rozsahu poskytnutého úverového rámca 23.000,- Sk. Žalobca na základe uvedeného čerpal finančné prostriedky a zaviazal sa splatiť poskytnutý úver v dohodnutom čase a platiť úroky a poplatky dohodnuté v zmluve. Keďže žalobca zmluvne dohodnuté podmienky opakovane porušoval a napriek márnym výzvam na úhradu pohľadávky nebola pohľadávka postupcu zo strany žalobcu uhradená postúpil postupca zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 27.09.2012 pohľadávku zo zmluvy na žalovaného. Pohľadávka ku dňu jej postúpenia predstavovala sumu vo výške 1.053,02 Eur, pričom pozostávala z istiny vo výške 843,01 Eur a príslušenstva vo výške 210,01 Eur. Žalovaný ako veriteľ nemal v úmysle zbytočne navyšovať pohľadávku o trovy súdneho, prípadne exekučného konania a žalobca ako dlžník predmetnú pohľadávku čo do dôvodu a výšky uznával. Preto mu žalovaný poskytol ešte možnosť uhradiť pohľadávku v splátkach a zaslal žalobcovi dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach spolu s rozhodcovskou zmluvou a dotazníkom. Žalovaný mal možnosť prezrieť si jednotlivé dokumenty, oboznámiť sa s ich obsahom a podľa svojej vôle tieto dokumenty vyplniť a odoslať do sídla žalovaného v prípade, ak s ich obsahom súhlasí, prípadne ich jednoducho nepodpísať a vyhodiť do koša pokiaľ s nimi nesúhlasí. Žalobca však uvedené dokumenty vyplnil a podpísal dňa 24.05.2013. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na ustanovenie § 73 ods. 8 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Keďže žalobca opakovane porušoval dohodnuté splátky a pohľadávku žalovaného nesplácal bol žalovaný nútený obrátiť sa so svojim nárokom v súlade s uzavretou rozhodcovskou zmluvou na rozhodcovský súd alebo na príslušný súd Slovenskej republiky. Žaloba na príslušný súd Slovenskej republiky, či už zo strany žalobcu alebo žalovaného bola zároveň rozvázovacou podmienkou rozhodcovskej zmluvy. S ohľadom na rýchlosť rozhodcovského konania sa žalovaný rozhodol pre postup podľa ustanovenia § 73 ods. 8 zákona o rozhodcovskom konaní a vyzval žalobcu na označenie stáleho rozhodcovského súdu, ktorý bude oprávnený rozhodovať prípadný spor, respektíve odmietnutie rozhodcovského konania a to podaním zo dňa 16.06.2015. Nakoľko žalobca na predmetnú výzvu nereagoval, žalovaný podaním zo dňa 25.08.2015 oznámil žalobcovi výber Stáleho rozhodcovského súdu. Žalovaný má za to, že podpisom dohody, respektíve rozhodcovskej zmluvy došlo k platnému uzavretiu rozhodcovskej zmluvy a konanie žalovaného nemožno považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi. V tejto súvislosti žalovaný uviedol, že vo veci konajúci súd nie je viazaný odôvodnením iných súdnych rozhodnutí, teda ani odôvodnením rozhodnutie Okresného súdu Svidník č.k. 3Csp/10/2017-44 zo dňa 09.11.2017. Žalovaný v posudzovanej prípadu napriek tomu, že sa mohol aj s celou pohľadávkou obrátiť priamo na všeobecný súd umožnil žalobcovi splácanie dlžnej sumy v mesačných splátkach a teda sa snažil v záujme žalobcu predísť súdному konaniu. Zároveň poukázal na právny názor generálneho prokurátora v obdobnej veci VI./Pz/38/15/1000-7, z ktorého vyplýva uznanie nepremičaného dlhu so súčasným uzavretím dohody o plnení v splátkach nemôže byť považované o nekalú podmienku v spotrebiteľskej zmluve. Odporovalo by to účelu a zmyslu tohto inštitútu. Žalovaný si nie je vedomý porušenia akéhokoľvek právneho predpisu a to ani v súvislosti s uzavretím dohody ani v súvislosti s uzavretím rozhodcovskej zmluvy, respektíve uplatnením pohľadávky na rozhodcovskom súde. Požiadavka žalobcu na vyplatenie finančného zadosťučinenia v neprimeranej výške 1.000,- Eur je preto neopodstatnená a v plnom rozsahu nedôvodná. Žalobcovi boli na základe zmluvy poskytnuté finančné prostriedky, ktoré žalovanému neuhradil. Špekulatívne neodmietol rozhodcovské konanie, respektíve nevybral si rozhodcovský súd, čím by zabránil konaniu na Okresnom súde Svidník sp.zn. 3Csp/10/2017 a zároveň mu nebola konaním žalovaného spôsobená žiadna ujma. Priznaním finančného zadosťučinenia žalobcovi došlo k vybočeniu z medzí ochrany spotrebiteľa a k aprobovaniu konania, ktorým žalobca zneužil svoje postavenie a ustanovenia zákona upravujúce ochranu spotrebiteľa a snaží sa o získanie neoprávneného majetkového prospechu. Možno sa dôvodne domnievať, že žalobca sofistickým spôsobom zneužíva inštitút ochrany spotrebiteľa, kedy sa rozhodol nevrátiť svojim veriteľom ani len istiny poskytnutých úverov a v prípadoch kedy veritelia budú uplatňovať zákonom predpokladané a dovolené inštitúty, bude na súd podávať žaloby sledujúce vyhybanie sa svojim zmluvným povinnosťami a prípadné získanie materiálneho prospechu.

Žalobca v priebehu konania vôbec nešpecifikoval aké konkrétne spotrebiteľské právo malo byť konaním žalovaného porušené, kedy takéto porušenie spotrebiteľského práva úspešne uplatnil na súde, v čom mu bola spôsobená ujma takéhoto rozsahu, respektíve porušenie spotrebiteľského práva takého rozsahu, že by bola suma vo výške 1.000,- Eur primeraná porušeniu tohto práva a z akého dôvodu podľa jeho názoru zodpovedá za porušenie spotrebiteľských práv žalovaný. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na ochranu spotrebiteľa a jej medze a na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 3Cdo1201/2009. Preto navrhol, aby odvolací súd po preskúmaní veci rozsudok v zmysle ustanovenia § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne alebo alternatívne podľa ust. § 389 ods. 1 C.s.p. rozsudok zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalovaný si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania vo výške 145,45 Eur.

8. Odvolanie bolo zaslané na vyjadrenie žalobkyni prostredníctvom jej právneho zástupcu. Vyjadrenie do spisu predložené nebolo.

9. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu 1. Inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 379 a nasledujúcich C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 385 C.s.p. a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 17.01.2020 a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

10. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na rozhodnutie vo veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite aj odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia konajúceho súdu prvej inštancie a v podrobnostiach naň poukazuje.

11. Pokiaľ ide o vec samu, odvolací súd konštatuje, že žalovaný v odvolacom konaní nevzniesol žiadne námietky, s ktorými by sa už nevyporiadal súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci samej a opätovné zdôvodnenie ich neopodstatnenosti pre rozhodnutie v tejto veci aj odvolacím súdom by bolo len opakovaním už vyčerpávajúceho zdôvodnenia poskytnutého sporovým stranám súdom prvej inštancie v odôvodnení napádaného rozhodnutia.

12. Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodcovskou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamená automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z toho aspektu je plne realizované základe právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 163/2015 zo 17. marca 2016).

13. Odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci. Výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z pohľadu logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu 1. inštancie vytknúť závažné nedostatky.

14. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo strany aký sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp.zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby strana sporu bola súlade s jeho požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

15. V prípade porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov a osobitnými predpismi, medzi ktoré sa zaraďuje i Občiansky zákonník, vzniká spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadošťučinenie. Toto právo vyplýva z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi

na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

16. Predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je teda úspešne uplatnenie porušenia práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zo strany spotrebiteľa na súde. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde.

17. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že v súčasnosti účinné znenie ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadostučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privediť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.06.2013 právo na primerané finančné zadostučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi.

14. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinností, ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadostučinenie, tento je naplnený vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinností žalobou proti dodávateľovi.

15. K uplatneniu práva na primerané finančné zadostučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov po tom čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde vyplynie až z právoplatného rozhodnutiu súdu vydaného vo veci samej.

18. Súd prvej inštancie správne zistil, že žalobkyňa bola v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp.zn. 3Csp/10/2017 v postavení spotrebiteľky úspešná. Súd 1. inštancie žalobe vyhovel tak, že I. zrušil rozhodcovský rozsudok stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, 811 03 Bratislava, sp. zn. SRSAspAOI 141/15 z 20.06.2016. II. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť na súdnom poplatku sumu 99,50 Eur na účet prevádzkovateľa systému, a to do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. III. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100 %. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 07.12.2017.

19. Súd prvej inštancie zároveň citujúc odôvodnenie rozsudku č.k. 3Csp/10/2017-44 zo dňa 09.11.2017 skonštatoval, že Zmluva o kontokorentnom úvere medzi Slovenskou sporiteľňou, a. s. a W. V. bola podpísaná dňa 12.07.2005, pričom dohoda o uznaní záväzku bola podpísaná dňa 24.05.2013 a taktiež dňa 24.05.2013, teda zároveň v ten istý deň ako žalobkyňa podpísala uznanie záväzku, podpísala aj Rozhodcovskú zmluvu, v ktorej sa uvádza, že všetky spory, ktoré vzniknú z Dohody záväzku budú sa riešiť pred rozhodcovským súdom. Súd prvej inštancie správne zistil, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Je nezrozumiteľná, a preto je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatná, pričom sa v danom prípade správne stotožnil aj s tvrdeniami žalobkyne v žalobe a to z dôvodov § 45 ods. 1 písm. e), g), i), l) zákona č. 335/2014 Z.z. ZoSRK. nakoľko je tu dôvod neplatnosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy, pričom v rozhodcovskom konaní nebol správne zistený skutkový stav, Stály rozhodcovský súd rozhodol v rozpore s ustanovením všeobecných záväzných právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa a rozhodcovský rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa § 28 ods. 6 ZoSRK: „Stály rozhodcovský súd je povinný aj bez návrhu spotrebiteľa preskúmať, či vymáhaný nárok nie je založený na neprijateľnej zmluvnej podmienke alebo na zmluvnom dojednaní, ktoré je v rozpore s ustanoveniami všeobecné záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa. Stály rozhodcovský súd je povinný prihliadať aj na iné dôvody neplatnosti právneho úkonu, na ktoré by súd prihliadal aj bez návrhu. „Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, je formulár, ktorý vopred pripravil veriteľ a žalobkyňa nemala možnosť žiadnym spôsobom ovplyvniť jeho obsah. Takto pre formulovaná Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Jej právny význam a dôsledky sú pre väčšinu spotrebiteľov neznámymi kategóriami. Pred podpísaním predmetnej dohody nebola s

jej obsahom oboznámená a nemala vedomosť o tom, že sa v nej nachádza aj rozhodcovská doložka. Ako neprijateľná, je táto zmluvná podmienka absolútne neplatná. Uzatvorenie takejto dohody je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (ďalej ZOS), pretože pri uzatváraní Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a žalobcom boli využité omyl a lešť v snahe dosiahnuť uznanie premlčaného záväzku a vnútiť mi rozhodcovskú doložku. Citované ustanovenie je jedinou explicitnou definíciou dobrých mravov v našom právnom poriadku. Podpisom formulárovej Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach sa zhoršilo jej postavenie a uzatvorenie tejto dohody jej privodilo značnú ujmu, čo je v rozpore s ustanovením § 54 ods. 1 OZ. Iniciatíva k uzatvoreniu takejto dohody neprišla z jej strany. Okolnosti, za ktorých žalovaný uzatvára so spotrebiteľmi formulárové Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach (po vynútenej návšteve splnomocnenej osoby žalobcu, s vysvetlením, že ide iba o dohodu o splátkach dlhu) je potrebné považovať za nekalú obchodnú praktiku a posudzovať ju najmä podľa ust. § 8 ods. 4 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

20. Možno teda konštatovať, že sa jedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku o ktorej už bolo právoplatne vo veci rozhodnuté, teda odvolacie námietky žalovaného vo vzťahu k tomu, že išlo o platnú rozhodcovskú zmluvu sú právne irelevantné.

21. Hodnotiacia úvaha súdu prvej inštancie nebola ľubovoľná. Súd prvej inštancie poukázal na to, že je logické a pochopiteľné, že vzhľadom na absenciu zákonných inštrukcií ako správne určiť výšku primeraného finančného zadosťučinenia pri jej určení vychádzal zo sumy, o ktorú sa chcel žalovaný na úkor žalobkyne obohatiť prostredníctvom rozhodcovského rozsudku, ktorý bol následne zrušený. Žalovaný si v rozhodcovskom konaní uplatnil sumu 915,93 Eur s príslušenstvom, náklady inkasného konania vo výške 150,- Eur a trovy rozhodcovského konania vo výške 192,46 Eur. Spolu teda chcel žalovaný získať prostredníctvom nezákonného rozhodcovského konania vedeného na základe absolútne neplatnej rozhodcovskej doložky (zmluvy) sumu 1.258,38 Eur. Súd prvej inštancie pri hodnotení výšky primeraného finančného zadosťučinenia zohľadnil aj tú skutočnosť, že žalovaný voči žalobkyňi použil nekalú obchodnú praktiku. Napriek tomu, že žalovaný bez akýchkoľvek pochybností je si vedomý toho, že dohoda o uznaní záväzku, ktorú predkladá spotrebiteľom na podpis a ktorou tak predlžuje premlčaciu dobu na 10 rokov bez toho, aby túto skutočnosť spotrebiteľovi objasnil bola opakovane označená za nekalú obchodnú praktiku súdmi v rámci celej republiky, túto nekalú praktiku využil aj vo vzťahu k žalobkyňi. Spolu s dohodou o uznaní záväzku žalovaný predložil žalobkyňi na podpis rozhodcovskú zmluvu bez toho, aby ju poučil, čo jej podpis týchto listín prinesie do budúcnosti, respektíve aké to pre ňu bude mať následky. Za primeranú finančnú výšku primeraného zadosťučinenia preto súd prvej inštancie považoval sumu 1.000,- Eur, pretože žalovaný sa chcel obohatiť na úkor žalobkyne prostredníctvom nezákonného rozhodcovského konania o sumu 1.258,38 Eur (bod 11. odôvodnenia rozsudku).

22. Podľa názoru odvolacieho súdu výška primeraného finančného zadosťučinenia nie je v rozpore s jednou zo všeobecných právnych zásad vlastných európskej kultúre medzi ktoré patrí princíp primeranosti a to vzhľadom na žalobkyňu tvrdené a prezentované dôkazy, ktoré v konaní predložila. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že žalovaný mal záujem prehodnotiť rozsudok sp.zn. 3Csp/10/2017 zo dňa 09.11.2017 s jeho závermi nesúhlasil a nesúhlasil ani s názorom, že sa chcel bezdôvodne obohatiť.

23. Súd prvej inštancie vo veci správne rozhodol, správny je i výrok o trovách konania. Preto odvolací súd postupom podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. rozsudok ako vecne správny potvrdil.

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd postupom podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 251 a § 255 ods. 1 C.s.p. V odvolacom konaní úspešnej žalobkyňi nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania z dôvodu, že jej preukázateľne žiadne trovy odvolacieho konania zo spisu nevyplývajú. Neúspešný žalovaný nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo. Preto odvolací súd v súlade so zásadou hospodárnosti vyslovil, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.